

یاشاسین سهند دانشگاهین دانشجولاری! (زنده باد دانشجویان دانشگاه سهند تبریز!)

بهرام رحمانی
bamdadpress@ownit.nu

روز جهانی کارگر خجسته باد!

در سال های اخیر دانشجویان دانشگاه های سراسر ایران، جسورانه ابتکارات مختلفی را در اعتراض به حکومت ارتجاعی اسلامی از خود نشان داده اند. از مقطع ۱۶ آذر سال گذشته، دانشجویان آزادی خواه و برابری طلب و سوسیالیست، در راس رهبری جنبش دانشجویی قرار گرفتند که مامورین حکومت اسلامی سراسیمه به آن ها حمله کردند و ده ها تن را دستگیر و زندانی نمودند تا به زعم خود، صدای اعتراض دانشجویان را خاموش نمایند. اما برخلاف تحلیل های سران و نتوریسین ها و کارشناسان حکومت اسلامی، دانشجویان دانشگاه های سراسر کشور، نه تنها مرعوب این هجوم وحشیانه مامورین امنیتی نشدند، بلکه صدای اعتراض خود را رساتر و عمومی تر کردند. این ویژگی مهم این دوره از فعالیت جنبش دانشجویی را به عنوان یک نقطه عطف تاریخی با توجه به شرایط امروز ایران، باید در تحلیل ها و بررسی های تاریخی در نظر گرفت تا به عظمت و شکوه آن پی برد.

در شرایطی که دانشجویان قهرمان در مقابل چشمان احمدی نژاد این مخوف ترین چهره حکومت اسلامی تصاویر او را می سوزاندند و علیه او شعار دادند؛ این که دانشجویان زندانی در مقابل شکنجه گران وحشی و بی رحم حکومت اسلامی مقاومت کردند؛ این که همه بگیر و ببندها و وحشی گری های حکومت اسلامی در عزم و اراده دانشجویان برای تغییر جامعه به نفع کارگران و مردم آزادی خواه خللی ایجاد کرده است؛ و سرانجام این که مبارزه دانشجویان سراسر کشور روز بروز گسترده تر و عمیق تر می گردد به این مساله باید عمیقاً فکر کرد که چه اتفاقی افتاده است تا این دانشجویان این چنین بی باک و جسور در مقابل حکومت ده ها هزار اعدام، سانسور و اختناق، رعب و وحشت و ترور با سرافرازی ایستاده اند؟ به نظر می آید یکی از فاکتورهای مهم مبارزه پیگیری که در دانشگاه ها در جریان است تغییر بافت طبقاتی دانشجویان است. اکنون دیگر دانشگاه ها صرفاً به فرزندان بورژواها محدود نیست و در دهه های اخیر فرزندان بسیاری از کارگران و محرومان نیز وارد دانشگاه ها شده اند که استثمار و وحشیانه سرمایه داری و حکومت اسلامی حامی سرمایه و فقر و فلاکتی که بر جامعه تحمیل کرده اند و دامن اکثریت خانواده های جامعه ایران را گرفته است را به طور روزانه با پوست و گوشت خود لمس می کنند. از سوی دیگر، جنبش کارگری با اعتصاب و اعتراض خود حکومت را آن چنان در تنگنا قرار داده است که سران حکومت با همه وحشی گری هایشان حرات هجوم همه جانبه به اعتراضات کارگران را ندارند و اجباراً با ملاحظه برخورد کنند. زیرا هرگونه برخورد خشونت آمیز مشابه سال های اوایل انقلاب ۵۷، موجودیت حکومت را بیش از پیش به خطر می اندازد. هر چند که هر از چند گاهی مامورین امنیتی حکومت به اعتصابات حمله می کنند و یا رهبران کارگری را دستگیر و زندانی می کنند. اما اگر ابعاد اعتصابات و اعتراضات کارگری را در نظر بگیریم در جایی که مامورین ضد شورش حرات حمله به کارگران را پیدا می کنند در سال های اخیر بسیار ناچیز است. در واقع این وضعیت را کارگران با مبارزه خود به حکومت اسلامی تحمیل کرده اند. فراتر از همه خود اعتصاب توسط کارگران به حکومت اسلامی تحمیل شده است. هنوز در قوانین حکومت اسلامی اعتصاب ممنوع است. اما روزی نیست که ده ها اعتصاب در شهرهای مختلف ایران سازمان دهی نشود. بعلاوه دانشجویان هم این مساله مهم را عمیقاً درک کرده اند که جنبش دانشجویی اگر با جنبش کارگری گره نخورد هر دستاوردی هم داشته باشد پس رفتنی خواهد بود. یک فاکتور مهم دیگر، شرایط اقتصادی، سیاسی و اجتماعی حاکم بر جامعه است که مانند اختاپوسی جامعه را در چنگال خود گرفتار کرده است. به همین دلیل رهبران جنبش دانشجویی بر پیوند جنبش کارگری و جنبش زنان همواره تأکید دارند. همه این عوامل و بسیار از عوامل دیگر سبب شده اند که دانشجویان با جسارت و شهامت بی نظیری در اعتراضات حضور پیدا کنند.

همان طور که در بالا اشاره کردیم از ۱۶ آذر سال گذشته اعتراضات دانشجویی در برابر تهاجمات مامورین امنیتی و کمیته های انضباطی به دانشجویان و دانشگاه ها از رشد و گسترش چشم گیری برخوردار است، به ویژه می توان به اعتصاب دانشجویان سهند تبریز اشاره کرد که در حال حاضر در جریان است.

اعتراض دانشجویان دانشگاه صنعتی سهند تبریز، از روز دوشنبه دوم اردیبهشت ۱۳۸۷، هنگامی آغاز شد که این دانشجویان در ابتدا در اعتراض به آنچه «قصه یکی از مسئولان دانشگاه سهند به تجاوز به یک دختر دانشجو» خوانده شده، آغاز گردید. جمع کثیری از دانشجویان این دانشگاه، در اعتراض به رفتار غیرانسانی مسئولین دانشگاه با دختران دانشجو دست به تجمع زدند.

دانشجویان، در جریان تجمع خود نسبت به برخوردهای سرکوبگرانه معاون فرهنگی و دانشجویی و رئیس حراست دانشگاه با دانشجویان اعتراض کردند.

دانشجویان دختر و پسر دانشگاه صنعتی سهند تبریز، در صفی متحد و دست در دست هم با سردادن شعارهایی خواستار استعفای معاون فرهنگی و دانشجویی و رئیس حراست و همچنین پاسخ گویی رئیس دانشگاه نسبت به شرایط ناامن اجتماعی و فرهنگی این دانشگاه شدند. بیش از ۵۰۰ دانشجوی دانشگاه صنعتی سهند تبریز، در اعتراض به اقدامات غیرانسانی برخی مسئولین دانشگاه در تحصن حضور فعالی دارند و برخی از آنان دست به اعتصاب غذا زده اند. آنان خواهان عدم تفکیک جنسیتی، لغو احکام کمیته های انضباطی، عذر خواهی رسمی و علنی دکتر «قالیچی» معاون آموزشی دانشگاه و عدم تبعیض جنسیتی میان فعالین و تشکل ها در فعالیت های فرهنگی مرتبط با امور فرهنگی هستند و بر ادامه تحصن تا دست یابی به خواست هایشان تاکید دارند.

این دانشجویان در ششمین روز تحصن خود با انتشار نامه سرگشاده ای خطاب به وزیر علوم، تحقیقات و فناوری، از جمله نوشته اند که:

«اکنون که در ششمین روز از تحصن قرار داریم، هنوز مسئولین دانشگاه ما پاسخ گوی نیازها و خواسته های بر حقمان نیستند. دانشجویان معترض این دانشگاه در راستای اهداف برحق خود بیش از ۱۲۰ ساعت در ساختمان های این دانشگاه متحصن شدند؛ اما دریغ و افسوس که بیش از ۲ روز است که ریاست دانشگاه، دکتر چناقلو با بی تفاوتی با مساله برخورد نموده اند. دکتر چناقلو پس از گذشت بیش از ۸۰ ساعت از اعتصاب غذای یارانمان و منتقل شدن ۱۷ تن به بیمارستان، هنوز پاسخ گوی توهین ها، کوتاهی ها، اشتباهات و بی کفایتی های معاونان خود نیست. گویا آقایان مسئول، دانشگاه و دانشجو را که نزدیک به یک دهه مسئول آن هستند، جزء مایملک خود می پندارند.

چگونه است که معاون دانشجویی - فرهنگی دانشگاه به راحتی می تواند دانشجویان را مورد توهین، تحقیر و هتاک قرار دهد؟

مگر نه این است که مسئول خدمت گذار مردم در جمهوری اسلامی، بایستی خود را در مقابل مردمش پاسخ گو بداند؟

چگونه است که بیش از ۵ روز، جمعی افزون بر ۱۲۰ نفر حاضر شده اند شب خود را در هوای سرد و زمین سخت ساختمان های دانشگاه به روز برسانند اما ریاست دانشگاه دکتر چناقلو برای بررسی مشکلات این جمع حتی در بین شان حضور نیز نیافته اند؟

چگونه است که در فاصله چند ساعت، بیش از ۵۰۰ نفر از یک دانشگاه بسیار کم جمعیت، نامه اعتراض آمیزی علیه معاونت دانشجویی - فرهنگی دانشگاه امضا می کنند ولی هیچ مسئولی پاسخ گو نیست؟

آیا جز این است که این جمع متحصن خشمگین، از توهین ها، تحقیرها و بی کفایتی های مدیران به ستوه آمده اند؟

آیا صدور احکام سنگین کمیته انضباطی با دلایل واهی چیزی جز بی اعتنائی مسئولین به آینده این عزیزان است؟

رئیس دانشگاه نه تنها در این مدت حتی پاسخ ما را نداده بلکه اقدام به اظهاراتی در رسانه های رسمی و قانونی کشور نموده اند، که مغایر با حقیقت خواسته های دانشجویان معترض و رخدادهای این چند روز تحصن در دانشگاه بوده است، تا بلکه بتواند از زیر مسئولیت های خود شانه خالی نماید. پس از گذشت این پنج روز، ریاست دانشگاه دکتر چناقلو، هم چنان جواب گوی عملکرد ضعیف معاون دانشجویی - فرهنگی خود نیست؛ در حالی که خواسته اصلی جمع متحصن استعفای ایشان است...»

آخرین گزارش ها حاکی ست که وضعیت جسمی شماری از دانشجویان که از روز جمعه پنجم اردیبهشت دست به اعتصاب غذا زده اند رو به وخامت گذاشته است. دهم اردیبهشت، در هفتمین روز تحصن این دانشجویان، بیش از ۲۰ تن از دانشجویان اعتصابی به بیمارستان منتقل شده اند. حال سه تن از آن ها وخیم اعلام شده است.

یکی از دانشجویان متحصن دانشگاه سهند تبریز، در گفتگو با رادیو فردا درباره تعداد دانشجویان اعتصاب غذا کننده که به بیمارستان منتقل شده اند، می گوید: «تعداد دانشجویانی که به بیمارستان منتقل شده اند، به بیست و دو نفر رسید و تعداد اعتصاب غذا کنندگان سی و چهار تن است.»

این دانشجو در همین حال به وضعیت جسمی بد تعدادی از اعتصاب غذا کنندگان اشاره می کند و می گوید: «متأسفانه حال جسمی اعتصاب غذا کنندگان به شدت وخیم است. پزشکان موفق نشدند وضعیت یکی از اعتصاب غذا کنندگان که روز سه شنبه به درمانگاه منتقل شده است را به حال عادی در بیاورند و این دانشجو را به بیمارستان اسکو تبریز منتقل کردند.»

دانشجویان دانشگاه سهند تبریز، همچنین در هفتمین روز تحصن و پنجمین روز اعتصاب غذای خود فراخوانی منتشر کردند که در آن از دانشجویان دانشگاه های سراسر ایران خواستند روز چهارشنبه را روز «عزای عمومی» اعلام کنند. بی شک این دانشجویان از «عزای عمومی» که یک نگرش

مذهبی است همین طوری استفاده کرده اند. در واقع آن ها، دانشجویان سراسر کشور را به اعتصاب عمومی علیه حکومت اسلامی و پشتیبانی از اعتصاب خود فراخوانده اند. شکی نیست که نه تنها دانشجویان سراسر کشور به این فراخوان جواب درخور و شایسته خود را خواهند داد، بلکه کارگران و مردم آزادی خواه و خانواده دانشجویان اعتصابی نیز به حمایت از آن ها برخیزند.

سرانجام تحصن و اعتصاب غذای یک هفته ای دانشجویان دانشگاه سهند تبریز، صبح روز چهارشنبه ۱۱ اردیبهشت، در حالی با موفقیت خاتمه یافت که متحصنین موفق شدند به چهار خواسته از پنج خواسته خود برسند.

روز سه شنبه، بعد از ظهر مسئولان دانشگاه سهند تبریز درخواست مذاکره با دانشجویان متحصن را دادند و شرط دانشجویان مبنی بر حضور نداشتن حسینی، رییس حراست دانشگاه و زاهد، معاونت فرهنگی دانشگاه پذیرفته شد.

در مذاکره دانشجویان و رییس دانشگاه سهند تبریز، رییس دانشگاه قول داد که چهار خواسته از پنج خواسته دانشجویان را برآورده کند. تمام این پنج مورد نوشته شده و رییس دانشگاه زیر آن را امضا کرد.

استعفای معاونت دانشجویی ریاست حراست دانشگاه، عذرخواهی رسمی معاونت آموزشی، عدم تفکیک جنسیتی، لغو احکام کمیته های انضباطی، عدم تبعیض جنسیتی میان تشکل ها، از خواست های اصلی دانشجویان اعتصاب کننده بود. در جلسه دانشجویان و رییس دانشگاه، درباره پنج بند درخواست دانشجویان بحث شد و طرفین درباره استعفای رییس حراست دانشگاه به نتیجه ای نرسیدند. زیرا مسئولان دانشگاه گفتند که رییس حراست از سوی وزارت اطلاعات تعیین می شود و مسئولان دانشگاه اختیار تعیین یا عزل او را ندارند.

در این مذاکرات دانشجویان موفق شدند هیاتی سه نفره تشکیل دهند که تا پایان ترم بر عملکرد رییس حراست دانشگاه نظارت کنند. بعد از پایان ترم هم در مورد ادامه کار وی یا عزل وی این هیات نظر خواهد داد.

ما، این پیروزی و موفقیت را به دانشجویان دانشگاه سهند تبریز، صمیمانه تبریک می گوئیم و همچنین تاکید می کنیم که تجربه مبارزه دانشجویان سهند به عنوان الگویی مدنظر فعالین دانشگاه های دیگر قرار گیرد. یعنی مقاومت و پافشاری در خواست ها، مسئولین دانشگاه را به زانو درآورد.

قطعا نباید در حرکت های اعتراضی دانشجویان دانشگاه سهند و با دانشجویان دانشگاه های دیگر را تنها گذاشت. جامعه ما به ویژه مردم آزادی خواه تبریز که تاریخا در مبارزه انقلاب پیشگام بوده اند این بار نیز با استفاده از تجارب تاریخی انقلاب مشروطیت و انقلاب بهمن ۱۳۵۷، در این امر مهم تاریخی و انسانی پیش قدم هستند و در این روزها نیز حامی سرسخت دانشجویان دانشگاه سهند، این فرزندان قهرمان مان می باشند.

اکنون که روز اول ماه مه، روز جهانی کارگری مان در مقابل سرمایه داران و حکومت حامی اسلامی سرمایه، دست به راهپیمایی و نمایش قدرت طبقاتی می زنیم باید بیش از هر زمان دیگری بر مبارزه طبقاتی به پیشگامی طبقه کارگر آگاه و متحد و متشکل و پیوند جنبش دانشجویی و جنبش زنان و جنبش های برابری طلب و عدالت خواه مردم تحت ستم سراسر ایران، تاکید کنیم و در این راستا به فکر سازمان دهی گام های عملی نیز باشیم.

مسلمانا، از طریق مبارزه طبقاتی پیگیر بر علیه سرمایه داری و حکومت حامی سرمایه می توانیم جامعه مان را به سعادت و بهروزی و عدالت و برابری و آزادی در همه زمینه های اقتصادی، سیاسی، اجتماعی و فرهنگی برسانیم.

خورشید همواره می درخشد و ما در هر شرایطی به دنبال آن هستیم!

یازدهم اردیبهشت ۱۳۸۷ - سی ام آوریل ۲۰۰۸